Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Rode, Helge

Titel: De vise fra Østerland

Citation: Rode, Helge: ”De vise fra Østerland”, i Rode, Helge: *Den vilde Rose*, Gyldendal, 1931, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_13-shoot-workid59506/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Den vilde Rose

DE VISE FRA ØSTERLAND

Den store Bog fortæller, at de Vise
fra Østerland tog Vejen til Judæa,
med Agt at hylde Fredens høje Fyrste,
som skulde fødes der til Verdens Held.

Den ældste Vismands Haar var hvidt som Sne,
bleget af Aar paa Aar og Nætters Grublen.
Den andens graat som Jern og endnu stridbart.
Den tredjes sort og bølgende af Ungdom,
for nylig gnistrede det rødt af Ild.

Den ældste kom for Sjælens Renheds Skyld.
Han havde udspurgt Himlens Stjernetegn.
Den anden fulgte med sit haarde Hjerte,
han havde forsket Livets Veje ud.
Den tredje fulgte med for Sorg og Synd.
Han tænkte paa sin tabte Elskerinde.

Da de nu kom til Stedet i Judæa,
som Himlens Stjerner havde peget paa,
var der ej nogen Kongeborg at finde,
og hvor de spurgte, fik de kun til Svar,
at ingen Fyrstesøn var født i Staden.
Nu holdt de Raad om, hvor de skulde gaa,
thi det var bleven Nat og deres Ord
fik Genlyd af den øde Gades Sten,
som vilde Ro og mindede om Tiden.

Just som de atter vilde til at vandre,
(trætte af deres egne Fodtrins Klapren)
fornam den Gamle grant et Ryk i Sjælen,
og løfted Hovedet og saa en Stjerne,
der roligt stirrede ind i hans Blik,
som den, der vil sin Vens Opmærksomhed,
og venter paa en Stilhed for at tale.
Og da den Gamle nu blev ganske stille,
som spejlblankt Vand, helt lydig og beredt,
saa talte Stjernen sagte i hans Hjerte:
Bliv her paa dette Sted. Gaa ind og se!

Der laa et ydmygt Hus, en Stald kanhænde,
fra Dørens Sprækker saaes et gulligt Lys.
Den Gamle banked' paa; men ingen svared.

Hans Broder sagde da: Tøv ikke længer.
Kom lad os gaa at finde Hvilested
og drukne vore Skuffelser i Søvnen.
Ej mer' skal nogen narre mine Tanker.
Der sker ej noget stort og intet godt,
for alt er ondt som rører sig i Lyset,
saaledes var det, saadan er det nu!

Den tredje tænkte paa sin Elskerinde,
og gav ham Ret: Der er ej noget godt!
Men Oldingen raadspurgte atter Stjernen
som lyste stor og hellig over Huset
med Blikket fast og svigfrit i hans Sjæl:
Du er paa *rette Sted.* Gaa ind og se!
Da aabnede han uden Nølen Døren
og traadte stille ind, som i et Tempel.
Mørkt var der, tyst, en Mur af Mulm og Tavshed.
Paa Gulvets Ler stod der en enlig Lygte,
som den en Hyrde spænder om sit Liv,
og som forgylder ham og kaster Guldstøv
ud imod Nattens bløde, sorte Bryst.

I denne strenge Stilhed sad en Moder
og puslede med Ømhed om sit Barn,
og Lygten stod og saa paa disse to,

saa fromt, som var den selv en ydmyg Vismand.
Den Gamle vilde hviske til de andre:
Tal ikke her! — Endskønt vi gik forgæves,
vil vi dog huske denne Moders Skønhed
og tage Mindet med os som vor Løn.
Saaledes vilde denne Vismand sige;
men glemte sine Ord, før de blev sagt.

Den andens Læber krusedes til Spot,
helt store Hændelser fik vi at se!
Det er vel værd at rejse tusind Mile
for at betragte en saa sjælden Ting.
Et Barn er født i Bethlehem. O Under!

Saaledes vilde denne Vismand tale,
men han blev tavs og sagde intet Ord.
Den tredje tænkte paa sin Elskerinde.

Han tænkte paa sin tabte Elskerinde,
og at han vilde myrde hendes Husbond,
som holdt de hvide Lemmer i sin Favn;
men denne Tanke døde i hans Hjerte.

For se! De maatte stirre hen paa Barnet,
som Moderen med saadan Omhu tjente,
idet hun svøbte det ind i sin Kappe,

og gjorde alting godt og lunt og blødt
ret som en tro og lydig Tjenerinde,
der hæger om sin Prins, der netop kom
til Stedet fra en lang og møjsom Rejse.

Ældgammel syntes denne strenge Herre
(som Tjenerinden varsomt gik til Haande)
med tusindaarig Lidelse paa Panden,
og Øjet dybt opmærksomt vendt mod Mørket.
De trende Vismænd tænkte samme Tanke:
Min Gud! Hvor kommer dette Barn vel fra?
og er en nyfødt ældre end en Olding?

Da rørte Barnet svagt sin lille Haand,
der nu kom frem imellem Kappens Folder.
Og vendte Blikket mod de spæde Fingre.

Og Mulmet veg og Staldens Mure brast,
og Loftet svandt og Stjernehimlen hvælved'
sin Tempelkuppel over Moderen,
som trykkede sin *Herre* til sit Bryst.
Og der lød Sang fra alle Slettens Hyrder,
der vaagnede, som var det Morgengry,
og Jubel steg mod Himlen op til Stjernen
med Pris og Lov til Livets store Skaber.
Da kom et stille Smil paa Barnets Læber.

Og atter rørte det sin lille Haand
og saa opmærksom paa de spæde Fingre
som den, der nøje vil indprente sig
det Sted paa Rejsen, hvortil han er kommen.

Da saa de Vise dybt i Nattens Mørke,
de saa ind i Alverdens onde Drømme,
hvor Cæsar vred sig paa sit Purpurleje
i Angst for Natten og for Dagens Gru.

Thi frem fra Horisonten kom en Haand,
der tegnede sig mørkere end Mørket
og voksed til den dækkede Alverden,
og denne Haand var Tiden, Tiden, Tiden!
I Gru for den stod Rigerne i Brand,
og Blodet randt i Kamp for Tidens Lyst.
Tiden, der bøjer Magtens stolte Ryg,
og krummer den og knuger den mod Jorden,
indtil dens Mund maa sluge Støv som Ormen.

Tiden, der hidser for at kunne knuse
Tiden, der lurer paa sit Byttes Vækst
og griber Skønhed i dens hvide Strube
og levner Dronningskøgen kun en Rest
til Ynk og Spot for hendes glade Søstre,
der snart skal krympes under samme Klo.

Men Barnet saa opmærksomt paa sin Haand
og ændsed ikke Tidens mørke Trudsel
og rørte Fingrene, som for at maale,
sin hemmelige Kraft mod Nattens Magt.

Da lød der atter Sang fra Markens Hyrder,
da strømmede der Lys som hvide Perler,
da vældede der Guld fra fjerne Sole,
og Sang nedbrusede fra Legioner
af Engle, klædt i Straaler, svøbt i Lys.

De Vise laa paa Knæ og lo og græd,
med klart oplyste Hjerter lo og græd de
fra Gulvets Ler saa de ind i Guds Rige.

Da bøjed Moderen sin hvide Pande,
og kyssede sit lille Barn paa Haanden,
og Barnet lo og syntes helt tilfreds
med Lygtens gyldne Lys i Nattemørket.